ſõamen uſſu-julguſt ärratama nink rahho-meelt allalehoitma; ſeſt kas ei pea meije ka ſe ülli-kaſſina rõa ſagi man tennolikko Jummalat wasta ollema ſe armſa nink ſuggulikku ſuwwe eeſt, kos kik tõu-willi, eſſierralikkult keswa-, kõdra-willi, kartohwli nink kapsta rohkeste omma ſigginu, mislábbi pudusſe hádda ſaap wáhhendetus. Ja, Jummala heldus nink halleſtus om ülli ſuur nink otſata; ent temma om ka õigusſe teggija nink nuhtlep neid, ke temma ſádusſe ülle aſtwa. Temma om meile meelt nink mõistuſt andnu nink meid ſega üllemballe ſáándnu, kui kik muid ellawid lome ſiin ilman; om ma jõudo nink ſiggiduſt meije kátte andnu, et meije kik mõistuſſe nink tarkuſſega peame kõrda ſáádma nink ommas tullus pruukma. Paljo, tõtteste paljo, ja ſuremb hulk teiſt, kelle ſüdda ſe kaſſina rõa ſagi perraſt murre nink kurbuſſega om koormatu, peawa eſſi henda ſüallutſis tunnistama nink kaibama, et nemma mitte holelikku, uſſina nink kokkohoitja majapiddaja ei olle olnu; et nemma holetuſſeſt nink laiskuſſeſt omma nurme ni kõrraperraſt ei olle harrinu, kui ſündi, et nemma eal ei olle mõttelnu, hennele hádda-ajas tagga-warra koggoda, enge üttejaggo ommaſt põllo ſagiſt, magatſiniſt lainaten, ette io ärrapruukwa. Uske, armſa sõbra, minno sõnnu, üts mõistlik talloperremees, ni kui ſe, kedda minna teile minnewa ajaſtaja kalendrin tutwas teggi, ei ſa ka wiljahukka-



minnemiſſe ajal mitte puduſt nággema; temma põllo kandwa rohkembast wilja, kui tõiste põllo, nink kui üts põld temmal hukka lááp, ſigginep tõine nink pále ſe ei olle temmal úttege wõlga. Temmal om tagga-warra, koſt temma omma puduſt wõip parrandada. Wõtke ſis, minno armſa sõbra, omma hádda timmatſeſt rõa wilja hukkaminnemiſſeſt kui mannitſuſt nink nomimiſt Jummalaſt wasta; olge holelikko nink mõistlikko nink pandke ſedda oppuſt meelde, mes teile antas; — eſſierralikkult anna minna teile ſedda nõuwo, kartohwlide mahhateggemiſt ſuremba holega ette wõtta. Kuis rohket pá-toitusſe warranduſt ſaap teile üts wáikenne tük maad andma, kohhe kartohwlid om mahhatettu. Tõtteste, üts tallomees, kel ſel ajaſtajal há ſuur kartohwli nurm om, ei ſa ſe kaſſina rõa ſagi man mitte paljo puduſt tundma.

Lühhikeſſe aja eeſt káwwe minna koolmeiſtret, Markus Wore, kaeman nink tuſi ſáamen ſuurt rõmo temma wáikeſſe majapiddamiſſe ülle. Minna tahha teile lühhidelt juttuſtada, kuis temma ſedda om kõrda ſáádnu. Temmale om ülleültſelt kümne wakka-oſſa ma kátte mõdetu, üttesſa wakka-oſſa põllo-maas nink ütte wakka-oſſa murrus nink aija-maas. Üts kolmas oſſa wakka maad, mes temma murrus om wõtnu, om üts neljakandilinne plats. Keſſet ſedda om temma ello-tarre nink koli-



Tarto- ja WÃ ƒÂurroma Kalender 1842, lk. 14